

בבנימינה אין אוהבים אתיופים.

מבחינה זו אין הבדל בין אשכנזים

ומיזרחיים: כולם

רוצים שיילכו

למקום אחר

לא

רוצים

שחורים!

יום השישי בצהריים. בני ארבע מישפחות ישראליות ותיקות יושבות כפתח-הבית. הילדים צמודים להוריהם. הם אינם מתקרבים לילדי האתיופים. הבוגרים מקלפים קלמנטינות. מעש-נים סגירות וצועקים ככל כוחם. "יש מהם סירחון נוראי," אומר שלום זיגדון. "אני לא יודע מה הם מבשלים שם בכלל, מה הם עושים בכי לל בתוך הבית שלהם. גם מהכביסה שלהם יש סירחון. הסריגים תלויים כל הזמן בחוץ. אני לא מכין למה. כנראה בגלל כל המנטאליות המי שונה שלהם. חוץ מזה, הם כמו פרוי טים, רק כסף הם רוצים כל הזמן. וכל דבר הם הורסים. לפני שהם באו, קיי בלנו מקום ראשון בתחרות גינון. עכ" שיו הכל ייהרס. אין להם כסף להשת" תף בהוצאות-הגינון. הם לא יודעים לשמור על הניקיון.

"מהתחלה התנגדנו לקבל אותם. אם היה לנו כאן איזה שכן עורך-דין שמכיר את כל החוקים והביורוקרטיה, היינו מצליחים לזרוק אותם" זיגדון מתרגז כליכך. עד שפניו מתארמות. בצאלל עטיה: "אנחנו גדלנו בבני

למה טיזוזו רוצה להציג את ביתו לפני זרים. הדירה גדולה, נקיה, מרוהטת בפשטות, והיא משמשת לו ולאשתו זהבה מקור של גאווה. בחפץ לב הוא פותח את הרלת. מזמין לסיור במיטבת. בחדר-האורחים, בחדר-השינה, בחדר-הילדים.

אבל לפני כן, כהיחבא, הוא חומק במהירות בין כל החדרים, מתיו טיפות כבדות של כושם כפינות, על הריצפה, על הרהיטים. רק אחר-כך הוא מניח לזרים להיכנס לדירה.

החשש כי ריחור-שלו, הריח הפורץ מתכשיליה של זהבה, הריח הטיבעי של הבית, ידחה את הזרים, מעיד כאלף עדים על הדבר הנורא שקרה להם כבנימינה.

לפני שנה עברו שלמה, אשתו ושני ילדיהם להתגורר ברחוב הרקפת במושבה, ביחד עם עוד שמונה מישי פחות אתיופיות. שש המישפחות הוותיקות הגרות בשכונה הקטנה אינן מחבבות את האתיופים. יש להן תלונות לרוב על הרגליהן ומינהגיהן. הטענה הפופולארית ביותר מתייחסת לריח הבוקע מבתיהם של האתיופים.

ילד אתיופי ליד גדר ביתו: הילדים בוכים כאשר מעליבים אותם

רבותיי, ההיסטוריה חוזרת

באפריל 1949 פירסם כתב-הארץ, אריה גלבלום, סדרת כתבות על קשיי-הקליטה של העולים החדשים. הבעיה החמורה מכולן היתה, לדעתו, זו של יוצאי צפון-אפריקה:

לפנינו עם שהפרימיטיביות שלו היא שיא. דרגת השכלתם גובלת בבורות מוחלטת, וחמור עוד יותר חוסר הכישרון לקלוט כל דבר רוחני. הללו נעדרים גם שורשים ביהדות. לעומת זה, הם נתונים לגמרי למישחק האינטליקטים הפרימיטיביים והמראים. כפינות מגוריהם במחנות-הקליטה תמצא את הזוהמה, מישחק קלפים בכסף, שתיה לשוכרה וזנות. רבים מהם מוכי מחלות עיניים רציניות, מחלות עור ומין. כל זה בלי להזכיר גניבות ופריצות. אלמנט א-סוציאלי זה - אין דבר בטוח מפניו. עובדה חמורה לא פחות היא המחסור בכל נתונים להסתגלות לחיי-הארץ. ובראש וראשונה - עצלות כרונית ושינאת-העבודה. הם מחוסרי כל מיקצוע, וכמובן עניים מרודים.

הסרגדיה המיוחדת לקליטה זו, בהבדל מחומר אנושי גרוע מאירופה, היא שגם לגבי ילדיהם אין תיקווה להעלות רמתם הכללית. זה עניין לדורות.

איננו יודעים מה לעשות בהם. עליית-הנוער מסרבת לקבל ילדי-מרוקנים מהמחנות. קבלני-עבודה יודעים שעובד מרוקני הוא ללא מריון, ואין לסמוך עליו, והקיבוצים אינם רוצים לשמוע על קליטתם של אלה בתוכם. מה יארע למדינה אם זו תהיה אוכלוסייתה!

הסלידה מהאתיופים רומה לשינאה שרחש היישוב הוותיק לבני עדות-המיררה. היום יש בארץ 16 אלף אתיופים. כמחציתם כבר גרים ב-46 ישובים, ברירת של קבע. כמקומות רבים הם אינם אוהבים על התושבים. גד כדארי, דובר משרד-הקליטה: "הטיפול המיסדי בעולים נמצא בשלרי סיום. עכשיו זהו תפקידה של החברה לקלוט אותם. אנשים שאינם מקבלים את האתיופים כאהבה מנסים להטיל את האשמה עלינו, במקום להודות כי הם אינם אוהבים אותם בגלל ציבעם השחור. אנחנו רואים את היחס העויין והמתנכל כלפי האתיופים בחומרה רבה, מה רוצים אותם תושבים, שנרחו את האתיופים לגיטאות?"

חמיר סלמסה (משמאל): "חבל שבאנו. הילדים מקללים אותנו!"